

mange andre. Jeg ønsker, at det kunde blive forbedret i den Retning, jeg her har peget paa, saa at man fik nogen Garanti for i alt Fald, at de Folk, som skulle varetage Menighedens Interesse paa den Maade, Lovforslaget giver Anvisning paa, ikke alene, som det er nævnt tidligere, ere døbt til den danske Folkekirke, men ogsaa fremdeles staa paa den Daabspagt, hvormed de ere blevne indlemmede i Kirken.

Jeg er tilfreds med den Udtalelse af den højtærede Minister ved Forelæggelsen, at disse Forslag ikke skulde danne Grundlag for en Kirkedag, en Kirkeforfatning, for jeg er af den Mening, at heller ikke det vilde være til Gavn for den danske Folkekirke. Min principielle Stilling er den, at jo mindre man kan lovgive overfor de Forhold, som angaa det egentlige Liv og Røre og Arbejde indenfor Folkekirken, indenfor det kirkelige Livs Fremvækst, des bedre er det. Jo mere man lovgiver om de Forhold, des daarligere tror jeg, Kirken og Menigheden blive stillede. Alle, som ønske den levende kristelige Forkyndelse her i Landet og de Velsignelser, som dermed kunne følge, have efter min Mening ikke andet Krav at stille overfor Staten end det, at Ordet faar Lov til at flyde frit og høres frit, at den levende Forkyndelse kan finde Sted uden Indskrænkning fra Lovgivningsmagtens Side. Jeg har tidligere troet, det var muligt at danne en Kirkeforfatning, man kunde være tjent med. Derfor var jeg for adskillige Aar siden med til at arbejde her i Tinget for, at der skulde ned sættes et kirkeligt Udvalg til at tage hele denne store Sag op til Overvejelse for om muligt at faa en Kirkeforfatning i Henhold til Grundlovens Løfteparagraf derom. Men efter at jeg har set det store og dygtige Arbejde, der er gjort i det kirkelige Udvalg paa det Omraade, er jeg kommet til den Overbevisning, at det ikke er muligt at bygge en Kirkeforfatning her i Landet, som Befolkningen, som Menigheden, som Kirken i sit inderste Væsen kan være tjent med, fordi der heller ikke der vil være anden Vej at gaa end den, man ogsaa her gaar overfor Menighedsraadene, saa at den, maaske med en lille Indskrænkning, men dog i alt væsentligt, maatte hvile paa den almindelige Valgret, og derpaa kan man nu en Gang ikke bygge en Kirkeforfatning, fordi det mange Steder kun vil være den lille Del, et Mindretal indenfor Sognene, der ere virke-

lige Bekendere og virkelige levende Kristne, som slutte sig om den levende Forkyndelse. Derfor lykkes det ikke at bygge en Kirkeforfatning op med Regler og Bestemmelser, som Menighedslivet her i Landet kan være tjent med. Jeg kan saaledes være tilfreds med den Udtalelse af den højtærede Kirkeminister, at vi ikke ved denne Lejlighed lægge Grundlaget til en Kirkeforfatning, thi en saadan tror jeg, at Menigheden og Kirken, den evangelisk-lutherske Folkekirke, ikke kunne være tjent med.

Hermed har jeg i det væsentligste udtalt de Betæneligheder, jeg har ved det foreliggende Lovforslag om Menighedsraad. Jeg vil ikke lægge det Hindringer i Vejen paa dets Gang gennem Rigsdagen af f. Eks. den Grund, at det i det væsentlige er det samme, som vi have eller ville faa ved ministerielle Afgørelser. Jeg mener, det i alt Fald kan være lige saa godt at have Ordningen bestemt i en Lov som at faa dette vilkaarlige: Cirkulærer fra de forskellige Kirkeministre. Jeg er, som sagt, ikke nogen Beundrer af Lovgivning paa dette Omraade, jeg betragter det snarere som et nødvendigt Onde end som et Gode, men der kan ogsaa gives Tilfælde, hvor man af praktiske Hensyn kan være nødt til at tage — maaske støtte, i alt Fald ikke modsætte sig — Ting, som man i og for sig ikke synes om, men som kunne forebygge noget, man endnu nødigere vil have frem. Jeg vil haabe, at Lovforslaget om Menighedsraad — mod det andet Lovforslag har der ikke rejst sig Indvendinger, heller ikke fra min Side — paa dets Vej gennem Rigsdagen maa blive forbedret i den Retning, jeg har antydnet, saa vil jeg være glad ved det, og jeg tror, at ogsaa den danske Folkekirke da kunde være tjent med det. Jeg har ikke stort Haab om, at det vil lykkes, fordi de store Lovprisninger, vi have hørt af dette Forslag, netop gaa ud fra det, jeg mener er en Skavank ved det, et Tilbageskridt fra det, vi havde for nogle Aar siden. Men man kan aldrig vide, hvorledes Stillingen kan blive ved fortsat Arbejde. Derfor vil jeg ikke opgive Haabet om, at det maa lykkes at give Forslaget en Skikkelse, som Kirken i alt Fald nogenlunde kan være tjent med.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne for i Dag.

Næste Møde holdes i Morgen Kl. 1 med følgende Dagsorden: